

Datum: 12.07.2021
Medij: City magazine
Rubrika: Bez naslova
Autori: Zoran Janković
Teme: Andraš Urban

Napomena:
Površina: 1340

Naslov: SVE JE BAŠ ONAKO KAKO TREBA DA BUDE SAVRŠENO NESAVRŠENO

Strana: 30,31

FOTO MALA BRINKER

Inter
vju

Konačno imamo priliku da te gledamo i u dugometražnim filmovima; kako si se nosila sa izazovima tako dugog puta ka značajnijim filmskim rolama?

Dosta rano sam pozelela da se bavim glumom, imala sam oko pet godina kada se ta želja u potpunosti izdefinisala i odredila mnogo toga na mom životnom putu. Mislim da je to povezano sa onim prvim strahom od smrti i mislila sam tada da je film jedini realan način da ostanem živa i da ne budem zaboravljena. Strašno sam se plašila svega čega se sva deca plaše – mraka, smrti i rata. Ubrzo je počeo i rat, a za sobom poveo i smrt i mrak, tako da je moja želja postajala sve veća. Kako sam rasla polako se u mom srcu i umu nizalo još razloga da se bavim glumom. A to su sve bila pitanja: o poreklu misli, o stanju duše, o stanju svesti, o postupcima, o ljudima uopšte. Ko smo to mi? Ko su ti ljudi? Ko sam ja? I zašto sam čovek? Kroz sva ta pitanja kao da sam prkosila i ratu i užasu, svemu onome što je strašno rana celog čovečanstva. A film je delovao kao prostor slobode. U međuvremenu sam otkrila da je to u najvećoj meri pozorište, ali u isto vreme i najsmrtnija umetnost – gle paradoksa. Kalila sam se u pozorištu, jer to je mesto za izučavanje glumačkog poziva, povremeno sam i snimala serije ili kratke filmove, nisam snimala mnogo, nisam bila na mnogim kastinzima, nisam ni znala za njih, radila sam ono što mi je u tom trenutku bilo dato i nije mi uvek bilo lako, ali sam zahvalna danas što je tako bilo, zahvalna sam što nije uvek išlo po mojoj volji i što sam morala da se naučim strpljenju.

30

SVE JE BAŠ ONAKO KAKO TREBA DA BUDE SAVRŠENO NESAVRŠENO

Ako nam je možda potrebno još potvrda tačnosti one nekako uvek privlačne mantre koja nas navodi put spokoja, a koja nas uči da nas sve prethodno zapravo vodi ka tački na kojoj se nalazimo danas, ne bi trebalo da bude iznenađenih što je sada i u sferi filma jasno da je Milica Grujičić vrsna glumica i možda jedna od najosobnijih glumačkih pojava svoje i obližnjih generacija. To je nesporno nakon onoga što je ona pokazala i ostvarila i u dva nova srpska filma (filmu „Kelti“ Milice Tomović i „Lihvaru“ Nemanje Čeranića), a ovaj razgovor se upravo tiče te dve role, ali i glume uopšte

TEKST: ZORAN JANKOVIĆ

Datum: 12.07.2021

Medij: City magazine

Rubrika: Bez naslova

Autori: Zoran Janković

Teme: Andraš Urban

Napomena:

Površina: 1340

Naslov: SVE JE BAŠ ONAKO KAKO TREBA DA BUDE SAVRŠENO NESAVRŠENO

Strana: 30,31

Milica Grujičić

A stvara li diskontinuitet rada na tom polju i izvesnu sterpnju, možda i nesigurnost?

Strepnja je uvek prisutna, čini mi se kod mladih glumaca sveprisutna, jer se treba dokazati. Samo ne nekome drugom, ni mami, ni tati, ni drugarima u školi, nego samome sebi. Ako se odlučiš na glumački poziv, budi spreman da trčiš maraton, a maraton nekad zahteva i laganiji tempo, prevazilaženje bola, pa radost trčanja... Radost samoga života pre svega, pa onda i kroz glumački rad može da se dođe do jednog smirenja, gde nema više zebnje, nema potrebe za dokazivanjem. Tako se osećam već par godina. Zanima me isključivo to da prođem kroz dobar proces, bio to filmski ili pozorišni proces, kroz koji upoznajem ljude sa kojima se razumem, upoznajem sebe, svet, učim i stvaram. I to je to. Ne osećam diskontinuitet, pozorište i film, sve je to isto, samo su glumačka sredstva malo drugačija. Čak je i tema ista.

Imaš li kakvih žaljenja zbog tog izbora i/ili tog sticaja životnih i profesionalnih okolnosti ili nas možda zaista sve vodi ka ovoj tački na kojoj smo danas?

Izbor nisam pravila. Jednostavno se taj put tako otvorio. Uskočila sam umesto moje koleginice u jednu predstavu, jer je ona dobila još jedan angažman u drugom pozorištu. I onda sam nakon par sezona već imala jedanaest naslova u Srpskom narodnom pozorištu kao honorarac i nisam imala vremena da se movam po Beogradu. Niti sam imala para da jurim šanse po inostranstvu, da bih sopstvenu sujetu zadovoljila. Nekad mi bude samo žao što nisam bila opuštenija u doživljaju nusprodukata realnosti tog vremena, u doživljaju same profesije kojom se bavim. Ono što mi je sad trivijalno, tada mi je delovalo važno i neophodno. A zapravo, čak i takva zabluda koja se uzima za istinu, jeste sastavni deo sazrevanja. Rušenje te zablude počinje otvorenim suočavanjem s postojećim, kako kroz odnos prema drugima, tako i ponajpre kroz odnos prema samome sebi. Ali sve je baš onako kako treba da bude. Savršeno nesavršeno.

U „Keltima”, filmu rediteljke Milice Tomović, imaš

sočnu rolu, reklo bi se, najsrčanije i najbučnije gošće na tom rođendanskom slavlju – kako si došla baš do te i takve glumačke kreacije, a i do tog volumena?

Kroz probe. Milica Tomović mi je rekla šta očekuje od mene i ja sam to sprovedla. Svaki lik u tom filmu je vrlo jasno definisan, svako poseban i na taj način svako ima svoju neizostavnu funkciju u priči. Bilo je zabavno raditi taj film. Oslobođajuće.

A uloga u filmu „Lihvar”?

„Lihvar” je film na koji sam jako ponosna, mada sam isto tako jako ponosna i na „Kelte”. Zahvalna sam što sam dobila tu ulogu, koja mi je dala dosta prostora da se otkačim, da podivljam, i da radim stvari koje su fizički i psihički bile dosta zahtevne. Braća Čeranić (Nemanja, reditelj, i Aljoša, producent) pozvali su me, rekli da žele da igram u njihovom filmu, rekli da se lik zove Katana i da mi je partner naturščik, čovek kojeg znaju još od detinjstva, da je priča lokalna, indijska, a film krimi. I ja sam pristala i pre nego što sam pročitala scenario, jer sam videla u njihovim očima pravi kreativni žar i veliku volju da naprave taj film. A i pametni su. Onda se kroz probe opet sve brzo uklopilo, prirodno, sa puno radosti i mi smo uspeli da za dve nedelje, nakon završetka onog grozomornog vanrednog stanja, snimimo taj film. To je meni delovalo kao čudo. I jeste čudo, ali u isto vreme i dokaz da se može napraviti odličan film u Srbiji mimo bilo kakvog konkursa. Verujem da Čeranićima nije bilo lako na tom putu, ali njihov trud se isplatio. Jednostavno, razbili su neke ustaljene premise i lažna verovanja da se ne može samostalno izboriti za svoju umetnost. Cenin njihovu hrabrost i upornost. Oni su tim činom, i ne znajući, preispitali lenjost, poltronstvo, neveru, ućauravanje i letargiju mnogih. Meni je takođe u svemu tome bilo značajno što mi je partner bio Čombe. Njegovo životno iskustvo je dosta doprinelo našoj saradnji koja je bila odlična, sveža i puna poverenja. Pomagali smo jedno drugom da napravimo autentičan par, Sonija i Katana. A to se sve opet zasniva na poverenju u reditelja i veri u priču koju pričamo. Nadam se da će Čombe nastaviti da se bavi glumom, eto tako slobodno i nesputano, bez ikakvih pretenzija, ali disciplinovano u svakom smislu.

Šta bi nam izdvojila iz svoje pozorišne biografije, šta je ono na šta si na tom planu najponosnija, čemu tu težiš, čemu se nadaš?

Kad se setim svega što sam igrala u pozorištu, sve bih to izdvojila u jedan šarenoliki oblik raznih karaktera, različitih istraživanja, radosti i patnji koje su neminovne, zanosa koji je stalno prisutan i tako dalje i tako dalje. Svakako u startu izdajem predstavu „Niko/Nico”, jedina predstava koju sam režirala. Mnogo toga bih mogla reći na tu temu, ali nekom drugom prilikom. Najpotpunije iskustvo pozorišta koje sam doživela. Nekad mi prvo na pamet padne „Čas anatomije” u režiji Andraša Urbana, nekad „Krvave svadbe” u režiji Igora Vuka Torbice, predstava koju ćemo uskoro opet zaigrati u Crnoj Gori, a nadam se i u Novom Sadu od sledeće sezone opet, ali eto prepustila bih Upravnom odboru SNP-a da se sete snage i ljubavi koju ta predstava poseduje i izliva na publiku. Isto, samo malo drugačije dešava se i sa već pomenutim „Časom anatomije”. Kad se vratim sećanjem još nekoliko godina unazad, odmah izdajem „Brod za lutke” u režiji Ane To-

mović i „Ujkin san” u režiji Egona Savina. Poslednje što sam radila u pozorištu je predstava „Avatar 5.4”, koja se još uvek, iz ne znam kojih proceduralnih razloga, zove Velika očekivanja. Mi jesmo krenuli od kratke pripovetke Đorđa Pisareva, ali smo tokom jednogodišnjeg procesa sami napisali kompletan tekst i izmislili nove likove, začudne i samo naše. Predstavu je režirao Dušan Mamula i ja se nadam da će i u ovom slučaju Upravni odbor pozorišta prepoznati naše napore i trud da se u potpunosti kreativno izrazimo kao grupa, ne samo striktno kroz glumu ili režiranje, nego i kroz pisanje, domaštavanje i osmišljavanje jednog sveta koji vrlo dobro razumemo, koji nam je generacijski blizak, stoga ih ovom prilikom javno i srdačno molim da naša divna predstava dobije odobrenje za naslov koji je po smislu mnogo tačniji i podržava celinu priče. Verujem da poštovani Đorđe Pisarev sigurno ne bi imao ništa protiv. Svakako se radujem novoj sezoni u pozorištu. Nadam se da će biti mogućnosti da se, eto neke, koronom skinute predstave s repertoara ponovo zaigraju, ali i da se dese neka nova čuda.

